

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2020
Senát II

Nález:

spisová značka	III. ÚS 114/2017
populárny názov	Primeranosť výšky náhrady trov konania
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Zásadná (nie bezvýnimčná) irelevantnosť dohody medzi klientom a advokátom nie je samoučelná. Má chrániť pred neprimeranosťou obe sporové strany. Výnimka bezpochyby prichádza do úvahy práve vtedy, keď je dohoda klienta a advokáta dôkazom, že vyčíslené trovy úspešnej sporovej strany sú neprimerané. Nemožno uprednostniť v právnych predpisoch (sadzobník) vyjadrenú predstavu normotvorcu o sume účelných trov za jeden úkon právnej služby, ak predložené dôkazy vedú k zisteniu, že úspešný účastník vynaložil na účel právneho zastupovania podstatne nižšiu sumu. Striktné zotrvávanie na aplikácii § 151 ods. 5 OSP by v takom prípade malo za následok, že suma uložená súdom neúspešnému účastníkovi konania na zaplatenie v prospech úspešného účastníka by už ani nebola náhradou, ale inštitútom, ktorý by sa svojou podstatou približoval bezdôvodnému obohateniu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom bol uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy. Žalovaným bola Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej aj „odporca“ alebo „ministerstvo“), ktoré vydalo rozhodnutie, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť dodať vymedzené množstvo elektrickej energie za určitú cenu. Výška ceny bola konkrétne určená na toto rozhodnutie nadväzujúcim rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len "ÚRSO"). Rozhodnutie ministerstva hospodárstva bolo zrušené ako nezákonné súdom v inom konaní. O uplatnenom nároku sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania. Sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že prvostupňový

	<p>rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania. Napokon podal sťažovateľ voči uvedeným rozhodnutiam dovolanie, ktoré Najvyšší súd SR odmietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov dovolacieho konania.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podanou sťažnosťou sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR (ďalej len "ústava") rozhodnutím krajského súdu o merite veci a porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len "dohovor") rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania a v tejto súvislosti namietal aj porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu k dohovoru.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 3 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím krajského súdu</p> <p>Podnikateľská činnosť sťažovateľa bola v konkrétnom čase ovplyvnená vrchnostenským rozhodnutím štátneho orgánu (ministerstva), ktoré bol sťažovateľ ako jednostranný správny akt povinný rešpektovať a ktoré bolo neskôr autoritatívne kvalifikované ako nezákonné. Sťažnostná argumentácia implicitne naznačuje, že nezákonný mocenský akt štátu mal negatívne zasiahnuť do realizácie sťažovateľovho základného práva podnikať ako práva hmotnej povahy, preto sa otázka hmotnoprávných garancií (čl. 46 ods. 3 ústavy) voči následkom nezákonného zásahu stala predmetom sporového súdneho konania, v ktorom je povinnosťou štátu poskytnúť uplatňovanému hmotnému právu ústavne konformnú súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy).</p> <p>Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý okresný súd ani krajský súd žalobe sťažovateľa nevyhoveli, bol ich právny záver o absencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím ministerstva a škodou, ktorá podľa sťažovateľovho tvrdenia mala vzniknúť v dôsledku toho, že podľa rozhodnutia ministerstva bol povinný dodávať vyrobenú elektrinu druhovo určeným odberateľom v určenom množstve, a to za cenu určenú ÚRSO. ÚRSO následne určil cenu nižšiu v porovnaní s cenou trhovou. Rozhodnutie ÚRSO však z hľadiska kvalifikácie zákona o zodpovednosti za škodu nie je nezákonné.</p> <p>Vzťah oboch uvedených administratívnych rozhodnutí sa pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu škody voči štátu ako odporcovi javí ako rozhodujúci. Okresný súd i krajský súd sa k nemu vyjadrili zrozumiteľne. Okresný súd akcentoval svoju povinnosť zaoberať sa možným vznikom škody len v dôsledku rozhodnutia ministerstva, a to z dôvodu obsahu sťažovateľovej žaloby, ako aj z dôvodu zákonnosti cenového rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ v žalobe v prospech svojej argumentácie poukazoval. Nadväzne okresný súd dôvodil chýbajúcou konkretizáciou ceny dodávok elektriny v rozhodnutí ministerstva, čo bráni prijať záver o vzniku škody samostatne v dôsledku rozhodnutia ministerstva. Krajský súd sa s uvedeným právnym názorom okresného súdu stotožnil. Ústavný súd nepovažuje argumentáciu okresného súdu ani krajského súdu za svojvoľnú ani arbitrárnu. Argumentačnú líniu, podľa ktorej škoda nevznikla samotným uložením povinnosti dodať určitý objem elektriny druhovo určeným odberateľom, ale povinnosťou dodať túto elektrinu za cenu určenú úradom, ktorá bola nižšia ako cena trhovú, škodu teda nepredstavuje samotné dodanie elektriny subjektom, ktoré si sťažovateľ nevybral podľa svojej úvahy, ale jej dodanie za „stratovú“ cenu a pre splnenie predpokladov na úspešné uplatnenie škody bolo preto potrebné úspešne napadnúť aj rozhodnutie úradu o určení ceny, považuje ústavný súd za ústavne udržateľnú. Preto v tejto časti ústavný súd sťažnosti nevyhoveli.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu rozhodnutím krajského súdu</p> <p>Keďže ústavný súd nedospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým</p>

rozsudkom krajského súdu vo výroku potvrdzujúcom meritórne zamietnutie žaloby okresným súdom, nebolo možné vysloviť ani porušenie základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku.

K rozhodnutiam o nároku na náhradu trov konania

V sťažnostnej námietke vecne atakujúcej náhradu trov konania prisúdenú všeobecnými súdmi konajúcimi v sťažovateľovej veci sa spája kritika rozhodnutia krajského súdu vo výroku jeho rozsudku, ktorým bol potvrdený výrok prvostupňového rozsudku okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrad trov konania, ako aj vo výroku, ktorým krajský súd úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. Napokon sťažovateľ kritizuje aj druhý výrok dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu, ktorým tento znovu úspešnému odporcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Podľa sťažovateľa v konaní bolo preukázané, že skutočné trovy právneho zastúpenia štátu boli približne desaťnásobne nižšie ako náhrada priznaná prvostupňovým súdom, ktorú následne krajský súd potvrdil a aj o sume náhrady trov odvolacieho konania rozhodol použitím rovnakého spôsobu výpočtu. Napokon aj dovolací súd v uznesení o odmietnutí sťažovateľovho dovolania priznal odporcovi náhradu trov konania vypočítanú podľa žalovanej sumy.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že tento postupoval pri výpočte náhrady trov konania úspešného odporcu podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška"). Sťažovateľ v odvolaní namietal s poukazom na zmluvu o právno-poradenských službách uzavretú medzi odporcom a jeho právnym zástupcom na účel zastupovania v spore vyvolanom sťažovateľom. Z obsahu uvedenej zmluvy vyplývalo, že odmena pre právneho zástupcu bola dohodnutá na báze hodinovej odmeny. Táto zmluva bola zverejnená v Centrálnom registri zmlúv. Krajský súd teda potvrdil sumu náhrady trov konania za jeden úkon právnej služby určenú okresným súdom a aj sám pri výpočte sumy náhrady trov odvolacieho konania postupoval podľa tzv. advokátskej tarify, ktorá náhradu trov konania zvyšuje s rastom hodnoty sporu. K tomuto postojú krajský súd pristúpil napriek skutočnosti, že sťažovateľ v odvolaní tvrdil a fotokópiou zmluvy medzi odporcom a jeho právnym zástupcom aj preukazoval, že skutočná odmena právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby musela byť nevyhnutne nižšia.

Právny názor krajského súdu (a obsahovo aj najvyššieho súdu), podľa ktorého v takomto prípade nie je podstatný obsah zmluvných dojednaní medzi klientom a právnym zástupcom, ale vyhláškou stanovená odmena, na ktorú odkazoval aj v tom čase účinný § 151 ods. 5 OSP, je podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach súdnej veci ústavne nekonformný.

Krajský súd i najvyšší súd opomenuli konfrontovať § 151 ods. 5 OSP s právnou normou priznávajúcou plne úspešnému účastníkovi náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi neúspešnému, teda s § 142 ods. 1 OSP. V prejednávanej veci sa totiž kľúčová požiadavka účelnosti trov úspešnej sporovej strany zjavne dostávala do konfliktu s formálnym príkazom, aby konajúci súd určoval trovy konania podľa sadzobníkov. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že v súčasnosti (s účinnosťou od 1. júla 2016) už civilná procesnoprávna úprava rozhodovania súdu o trovách konania (§ 262 až 264 Civilného sporového poriadku) výslovne nenormuje povinnosť súdu vychádzať pri určovaní výšky náhrady trov právneho zastúpenia zo sadzobníkov. Samozrejme, naďalej (popri úspechu v konaní – § 255 Civilného sporového poriadku) ústredným kritériom náhrady trov konania zostáva preukázanosť, odôvodnenosť a účelnosť ich vynaloženia (§ 251 Civilného sporového poriadku).

Účelnosť ako zásadné kritérium rozhodovania o náhrade trov konania bola

skutkovo determinovaná dôkazom predloženým sťažovateľom o podstatne nižšej sume skutočne vynaložených výdavkov odporcu za jeden úkon právnej služby poskytovanej právnym zástupcom.

Zásadná (nie bezvýnimočná) irelevantnosť dohody medzi klientom a advokátom teda nie je samoúčelná. Má chrániť pred neprimeranosťou obe sporové strany. Výnimka bezpochyby prichádza do úvahy práve vtedy, keď je dohoda klienta a advokáta dôkazom, že vyčíslené trovy úspešnej sporovej strany sú neprimerané. Nemožno uprednostniť v právnych predpisoch (sadzobník) vyjadrenú predstavu normotvorcu o sume účelných trov za jeden úkon právnej služby, ak predložené dôkazy vedú k zisteniu, že úspešný účastník vynaložil na účel právneho zastupovania podstatne nižšiu sumu. Striktné zotrvávanie na aplikácii § 151 ods. 5 OSP by v takom prípade malo za následok, že suma uložená súdom neúspešnému účastníkovi konania na zaplatenie v prospech úspešného účastníka by už ani nebola náhradou, ale inštitútom, ktorý by sa svojou podstatou približoval bezdôvodnému obohateniu. Nález ústavného súdu, ktorého záverom bolo, že pre rozhodovanie o náhrade trov konania je zásadne bez významu obsah dohody medzi advokátom a klientom o výške odmeny advokáta (II. ÚS 453/2013) zamýšľal položiť účinnú zábranu prípadom, keď by si úspešná sporová strana v snahe obohatiť sa na úkor neúspešného účastníka konania uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v sume neprimerane prevyšujúcej hodnoty plynúce zo sadzobníka. V takej situácii právne predpisy nepovažujú za spravodlivé nadmerne zaťažovať neúspešnú sporovú stranu. Prejednávaná vec má však inú skutkovú podobu: úspešná sporová strana vyčísľala náhradu trov právneho zastúpenia podľa sadzobníka, hoci protistrana predložila dôkaz, ktorý má preukazovať podstatne nižšie reálne výdavky odporcu na účel úspešného právneho zastúpenia.

Z citovaných odôvodnení rozhodnutí krajského súdu i najvyššieho súdu vyplýva, že nepovažovali za potrebné sa argumentáciou sťažovateľa podrobnejšie zaoberať. Priklonili sa k jednoduchšiemu riešeniu, spočívajúcemu vo výpočte podľa advokátskej tarify. S dôkazom predloženým sťažovateľom sa vysporiadali použitím právneho názoru, ktorý v okolnostiach rozhodovanej veci odporoval jednej zo základných zásad rozhodovania o náhrade trov konania, a to zásade účelnosti. V dôsledku toho došlo podľa názoru ústavného súdu k takému vybočeniu všeobecných súdov konajúcich v sťažovateľovej veci z ustálených a právnou úpravou artikulovaných zásad rozhodovania o náhrade trov konania, ktoré možno charakterizovať ako extrémne, majúce za následok nielen porušenie zákona, ale aj základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd pritom prihliadol aj na kvantifikáciu trov, na ktorých náhradu v prospech odporcu bol sťažovateľ zaviazaný. Výrok rozsudku krajského súdu potvrdzujúci rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania, výrok rozsudku krajského súdu o náhrade trov odvolacieho konania, ako aj výrok uznesenia najvyššieho súdu o náhrade trov dovolacieho konania z uvedených dôvodov porušujú základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) i jeho právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) výrokmi rozhodnutí krajského súdu i najvyššieho súdu o trovách konania. Ústavný súd však vzhľadom na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie pri rozhodovaní o trovách konania je toho názoru, že prípadným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu nie je potrebné sa na účel účinnej ochrany sťažovateľovej ústavno-právnej pozície osobitne zaoberať. Preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel.

Ústavný súd rozhodol:

Základné právo obchodnej spoločnosti Slovenské elektrárne, a. s. zaručené čl. 46

	<p>ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v časti jeho výroku o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie v časti potvrdenia výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a rozhodnutím najvyššieho súdu vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania porušené boli.</p> <p>Rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo výroku o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie v časti potvrdenia výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a rozhodnutie najvyššieho súdu vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 453/2013
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu arbitrárnosť</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>náhrada škody (ujma)-majetková ujma</p> <p>trovy konania-náklady konania</p>

spisová značka	II. ÚS 220/2019
populárny názov	Konanie vo veci ochrany verejného záujmu
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	28.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je možné aplikovať procesnoprávne inštitúty ako dokazovanie, riadne zistenie skutkového stavu veci a princípy uplatňované v iných procesoch (civilných, správnych, trestných) za účelom vydania rozhodnutia založeného na správnom a dostatočne zistenom skutkovom stave veci. Okrem toho, vzhľadom na možnosť uloženia sankcie je potrebné aplikovať aj princípy vzťahujúce sa na správne trestanie.
skutkový stav a základné fakty	Prezident Slovenskej republiky Andrej Kiska (ďalej aj „navrhovateľ“) podal návrh na preskúmanie uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo aj „ústavný zákon“). Výbor napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ neuviedol v oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov, podaných za kalendárne roky 2013 a 2014, existenciu záväzku voči obchodnej spoločnosti KTAG, s. r. o., Poprad.
z odôvodnenia	V tomto prípade je základnou otázkou, aké princípy upravujú a vzťahujú sa na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov,

vedené výborom. Samozrejmosťou však bez ohľadu na ďalej popísané princípy zostáva povinnosť výboru procesne postupovať a konať vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov iba v rozsahu a spôsobom, ako to upravuje ústavný zákon. Primárne (avšak nie výlučné) musí byť (za použitia gramatického a teleologického výkladu) zohľadnenie tých ustanovení ústavného zákona, ktoré upravujú samotné konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to s cieľom abstrahovať z takto vymedzeného normatívneho textu ústavného zákona spoločný princíp, upravujúci konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov.

Ústavodarca upravením a zdôraznením (v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov) právnych inštitútov (najmä procesnoprávných), napr. dokazovanie („ak je to potrebné, vykoná ďalšie dokazovanie“), riadne zisťovanie stavu veci („ak sa v konaní preukázalo“, resp. „ak sa v konaní nepreukázalo“), povinnosť podnecovateľa riadne odôvodniť podnet („na základe riadne odôvodneného podnetu“), zároveň reflektovať princíp uplatňovaný v „štandardných“ procesoch (napr. správnom, civilnom alebo trestnom konaní, pozn.), aby rozhodnutie orgánov verejnej moci (v tomto prípade výboru), nadaných právomocou rozhodovať v konaní o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (v tomto prípade verejných funkcionárov) a právnických osôb, boli založené na správnom a v dostatočnom rozsahu zistenom skutkovom stave veci.

Sekundárne (avšak nie konečne) je potrebné akcentovať aj ďalšie princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie, v rámci ktorého orgán verejnej moci rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Tieto nachádzame v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 46 a nasl. (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu), v prerokúvanom prípade konkrétne v čl. 46 ods. 1 ústavy. V prípade konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pred výborom v zmysle ústavného zákona pôjde o princípy spojené so základným právom na inú právnu ochranu.

Vzhľadom na obligatórne ukládanie sankcií (alebo iných povinností) v prípade nespĺnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 až 8 ústavného zákona) je ďalej potrebné zohľadniť aj princípy vzťahujúce sa na správne trestanie [nemá sa na mysli pojem „správne“ stricto sensu, ale v širšom poňatí, zahŕňajúc aj konania sui generis, majúce povahu „administratívnu“, kam možno aj vzhľadom na už popísané východiská zaradiť i konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona (m. m. II. ÚS 188/2014)]. V neposlednom rade je potrebné tiež pripomenúť, že v zmysle ustálenej judikatúry má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02, I. ÚS 82/07).

Ústavný súd po posúdení obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia výboru konštatuje, že výbor nedostatočne vysvetlil skutkové zistenia, na ktorých založil svoj záver o tom, že sťažovateľ neuviedol v oznámení záväzkov prevyšujúci 35-násobok minimálnej mzdy. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa výbor odvoláva na obsah dokumentov doručených výboru bez bližšej konkretizácie relevantných údajov, s odvolaním sa na daňové tajomstvo podľa § 11 ods. 2 a 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výbor svojím hlasovaním rozhodol o tom, že uhradenie (bližšie nekonkretizovaných, pozn.) výdavkov súvisiacich s prezentáciou Andreja Kisku, presahujúcich sumu 35-násobku minimálnej mzdy, „ktoré KTAG, s. r. o. v dodatočných daňových priznaniach vyňala z výdavkov... považuje za vznik určitého druhu záväzkového vzťahu bez preukázateľného dôvodu“. Svoj záver výbor nijakým spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd ako notoriu uvádza, že záväzky vznikajú z právnych úkonov (najmä zmlúv), z protiprávných úkonov a protiprávných stavov (deliktálne záväzkové vzťahy), rozhodnutím súdov a iných orgánov, z bezdôvodného obohatenia, prípadne priamo ex lege. Výbor vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho mal navrhovateľovi vzniknúť záväzok (dôvod), nekvifikoval ho

	<p>jednoznačným spôsobom (druh), neuviedol ani jeho rozsah (výšku) a ani to, že takýto záväzok existoval v rozhodnom čase (t. j. v čase ujatia sa verejnej funkcie alebo v neskoršom čase).</p> <p>Ústavný súd tak konštatuje, že výbor v napadnutom uznesení náležite neodôvodnil, a o to menej preukázal rozhodné skutočnosti pre sankcionovanie verejného činiteľa, a to existenciu konkrétneho záväzku, ktorého predmetom bolo peňažné plnenie existentné v rozhodnom čase a vo výške stanovenej v čl. 7 ods. 4 písm. d) ústavného zákona, ktorý záväzok sťažovateľ neuviedol v oznámení. Ústavný súd preto považuje napadnuté rozhodnutie výboru za arbitrárne a svojvoľné.</p> <p>Za nemenej podstatné ústavný súd považuje procesné garancie v tom-ktorom konaní pred orgánom verejnej moci. Ako už bolo uvedené, výbor za zistené porušenie ústavného zákona ukladá sankciu (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona), teda rozhodovanie výboru o porušení povinností podľa ústavného zákona možno pokladať za administratívnoprávne trestanie, na ktoré sa vzťahujú záruky spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. záruky podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Výbor založil svoje rozhodnutie na dôkazoch, ku ktorým sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, čo samo osebe je dostačujúcim dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zrušuje a vec vracia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií na ďalšie konanie.</p> <p>Navrhovateľovi priznáva náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>záväzkové právo majetok-majetkové právo práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom arbitrárnosť dokazovanie-ústavnosť vykonania dôkazov účastník konania-rovnosť verejný činiteľ verejný záujem, spoločenský záujem aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná Národná rada Slovenskej republiky-výbor</p>

spisová značka	II. ÚS 230/2019
populárny názov	Ochranné opatrenie zhabania veci
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	05.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a

	doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Nepreukázanie vlastníctva k zhabaným veciam je výhradou, ktorá zásadným spôsobom spochybňuje naplnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie ochranného opatrenia zhabania veci a je nepochybne spôsobilé privodiť zmenu prvostupňového rozhodnutia v prospech osoby, ktorej bolo ochranné opatrenie uložené. Ak sa touto námietkou najvyšší súd ako súd rozhodujúci o sťažnosti voči uzneseniu špecializovaného trestného súdu vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal, je to porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.
skutkový stav a základné fakty	Trestné stíhanie sťažovateľa vedené pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona bolo zastavené uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor špeciálnej prokuratúry“) z dôvodu, že sťažovateľ nebol v čase činu pre nepričetnosť trestne zodpovedný. Na základe návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením rozhodol podľa § 299 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku a § 83 ods. 1 písm. b) Trestného zákona o zhabaní veci – peňažnej sumy 3 500 € patriacej sťažovateľovi, lebo vec patrí páchatelovi, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, a zároveň rozhodol, že podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabanej veci stáva Slovenská republika. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.
z odôvodnenia	<p>K porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu</p> <p>V obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne. Vychádzajúc z týchto základných princípov, pristúpil ústavný súd k preskúmaniu sťažovateľom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa je toto uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne, keďže najvyšší súd ako sťažnostný súd v ňom nedal odpoveď na jeho podstatné sťažnostné námietky.</p> <p>Najvyšší súd ako sťažnostný súd pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu špecializovaného súdu nepostupoval v súlade s § 192 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý mu ako nadriadenému orgánu ukladá preskúmať správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, keď, konajúc zároveň v rozpore s § 176 ods. 2 Trestného poriadku, v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nereflektoval žiadne z relevantných tvrdení sťažovateľa, následkom čoho ostali všetky otázky, ktoré sťažovateľ považoval za sporné, nezodpovedané. Tvrdenie sťažovateľa o nepreukázaní jeho vlastníctva k zhabaným veciam, ktoré bolo obsahom podanej sťažnosti, je pritom výhradou, ktorá, zásadným spôsobom spochybňujúc naplnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie predmetného ochranného opatrenia, nepochybne bola spôsobilá privodiť zmenu prvostupňového rozhodnutia v prospech sťažovateľa. Najvyšší súd ako sťažnostný súd mu napriek tomu v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval žiadnu pozornosť.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ako sťažnostný súd sa v napadnutom uznesení náležite nezaoberal zásadnými námietkami sťažovateľa dôvodne spochybňujúcimi splnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie ochranného opatrenia zhabania veci sťažovateľovi, resp. úplne ich ignoroval. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôrazňuje, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu je všeobecný súd povinný dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný</p>

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd ako sťažnostný súd v napadnutom uznesení rezignoval na ochranu práv sťažovateľa, keď nedostatočne zohľadnil rozhodujúce skutočnosti tohto prípadu a nereagoval, resp. nedal odpoveď na všetky relevantné námietky sťažovateľa, v dôsledku čoho je potrebné napadnuté uznesenie považovať za ústavnoprávne neudržateľné. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

K porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu

Najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Možno pritom konštatovať, že najvyšší súd ako dovolací súd rozhodnutiu najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu síce skutočne vytkol, že nereflektoval tvrdenia sťažovateľa, v dôsledku čoho rozhodnutie sťažnostného súdu vyznieva nepresvedčivo a vykazuje zreteľné prvky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, avšak, opierajúc sa o právny názor ústavného súdu (III. ÚS 83/09), v tejto súvislosti zároveň poukázal na zásadnú skutočnosť, a to, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia a dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku).

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 173/07, II. ÚS 174/2019).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto nebolo možné dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.

K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy napadnutými postupmi a rozhodnutiami najvyššieho súdu

Z dôvodu absencie relevantnej ústavnoprávnej argumentácie vo vzťahu k základnému právu, vyslovenie porušenia ktorého sa sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti domáha, predstavuje nedostatok, ktorý diskvalifikuje podanie (alebo jeho časť) z ústavnoprávneho prieskumu ústavného súdu. Vzhľadom na to, že absencia náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti, resp. jej časti predstavuje absenciu esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku nevyzýval (m. m. II. ÚS 102/2019). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy nevyhovel.

	<p>Primerané finančné zadost'učinenie</p> <p>Pokiaľ ide o s'ťažovateľovu žiadosť, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, tejto požiadavke s'ťažovateľa nebolo možné vyhovieť, keďže podľa názoru ústavného súdu vyslovením porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušením uznesenia najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu bola s'ťažovateľovi poskytnutá dostatočná satisfakcia za porušenie jeho práva (m. m. II. ÚS 798/2016), a práve preto niet dôvodu priznať mu navyše ešte aj finančné zadost'učinenie.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR porušené bolo.</p> <p>Uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušuje a vec vracia späť na ďalšie konanie.</p> <p>S'ťažovateľovi priznáva náhradu trov konania a vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti nevyhovuje.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 173/07 rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 174/2019
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	ochranné opatrenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces vec (vo fyzickom zmysle)-zhabanie

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 326/2019
populárny názov	Vecná stránka správneho súdnictva
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vo všeobecnosti pre správne súdnictvo platí zásada opakovaná v jeho ustálenej judikatúre, že administratívny proces sa neopakuje len pre procesné pochybenie alebo formálny nedostatok, ktorý nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, ak by nové rozhodnutie nebolo ani po odstránení tohto nedostatku schopné priviesť pre s'ťažovateľa hmotnoprávne priaznivejší výsledok konania alebo vecné zlepšenie jeho právneho postavenia.
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľke mesto svojím napadnutým rozhodnutím uložilo pokutu za správny delikt za uskutočňovanie zmeny stavby v rozpore so stavebným povolením spočívajúcim v uskutočnení prístavby a nadstavby polyfunkčného objektu. S'ťažovateľka nespokojná s rozhodnutím mesta podala proti nemu odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len "OÚ") tak, že odvolanie s'ťažovateľky zamietol a rozhodnutie mesta potvrdil.

	<p>Sťažovateľka podala žalobu, ktorou sa domáhala prieskumu zákonnosti rozhodnutia OÚ. V správnej žalobe namietala nezákonnosť rozhodnutia OÚ s argumentáciou, že predmetné rozhodnutie mesta je podpísané povereným poslancom, ktorý mal konať v zastúpení primátora mesta. Povereného poslanca podľa názoru sťažovateľky nemožno považovať za zamestnanca obce a preto poverený poslanec nebol oprávnený vydať rozhodnutie mesta o správnom delikte. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu podala kasačnú sťažnosť. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím mesta a rozhodnutím OÚ</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutia mesta a OÚ ani ich predchádzajúci postup, keďže ich už meritórne preskúmal na základe správnej žaloby sťažovateľky krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu mesta a OÚ odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K porušeniu práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu</p> <p>Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní podľa Správneho súdneho poriadku, ktoré je budované na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane judikoval, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 33/2018, IV ÚS 267/2018). V posudzovanej veci kasačnej sťažnosti sťažovateľky najvyšší súd rozhodol meritórne, teda tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol. Ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci konať a rozhodovať o ochrane označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K porušeniu práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Zásadným pre ústavný súd je preto záver, či právne posúdenie veci, z ktorého najvyšší súd vychádzal, je v okolnostiach posudzovanej veci akceptovateľné, a tým v konečnom dôsledku aj zodpovedá procesným základným právam sťažovateľky. Sťažovateľkina sťažnostná argumentácia bola koncentrovaná do údajnej formálnej chyby spôsobujúcej nezákonnosť rozhodnutia mesta, spočívajúcej v tom, že predmetné rozhodnutie mesta je podpísané podľa jej názoru neoprávnenou osobou, ktorá mala byť v príčinnej súvislosti s namietaným porušením jej práv procesnej povahy. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu tejto námietky, konštatuje, že sama osebe bez ďalšieho nemá ústavne právnu relevanciu – intenzitu. Inak povedané, aj v prípade, že by ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkina interpretácia na vec vzťahujúcich sa predpisov správneho práva je adekvátnejšia, ešte nie je dôvodom alebo podkladom na záver, že právne posúdenie veci prezentované krajským súdom a najvyšším súdom v ich napadnutých rozhodnutiach je ústavne neakceptovateľné. Skutková okolnosť, že v danom prípade namietané rozhodnutie mesta podpísala osoba poverená primátorom mesta na základe písomného poverenia, umožňujúceho jej zastupovanie aj v administratívno-právnych veciach vo väzbe na obsah úpravy § 13b ods. 1 a 3 zákona č. 369/1990 Zb. a skutočnosť, že správnym orgánom je v danom prípade obec, a nie samotný starosta, v danom</p>

	<p>prípade primátor, je podľa názoru ústavného súdu dostatočným podkladom pre z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver, že napadnuté rozhodnutie podpísala oprávnená osoba, resp. že rozhodnutie obsahuje formálne aj obsahové náležitosti vyžadované zákonom.</p> <p>Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený. Ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov najvyššieho súdu. Pre úplnosť a na zdôraznenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dodáva, že vo všeobecnosti pre správne súdnictvo platí zásada opakovaná v jeho ustálenej judikatúre, že administratívny proces sa neopakuje len pre procesné pochybenie alebo formálny nedostatok, ktorý nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, ak by nové rozhodnutie nebolo ani po odstránení tohto nedostatku schopné privodiť pre sťažovateľa hmotnoprávne priaznivejší výsledok konania alebo vecné zlepšenie jeho právneho postavenia. Ani sťažovateľka v sťažnosti predloženej ústavnému súdu netvrdila opak.</p> <p>Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Obdobný záver platí aj pre právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97).</p> <p>Pokiaľ ide o namietané „základné právo“ podľa čl. 13 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že označené ustanovenie ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu. Určujú sa nimi podmienky vymedzovania a obmedzovania základných práv. Napriek tomu, že sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebolo zasiahnuté do namietaných práv procesnej povahy (podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), pričom iný zásah do základných práv alebo slobôd sťažovateľka nenamietala, ústavný súd nevyhnutne dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti aj v tejto jej časti a ako takú ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>správny delikt správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu rozhodnutie-zákonnosť správne konanie obec-prenesený výkon štátnej správy obec-starosta</p>

	rozhodnutie-správne rozhodnutie
--	---------------------------------

spisová značka	II. ÚS 327/2019
populárny názov	Práva správcu konkurznej podstaty
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia na návrh subjektu, ktorý je v konkurze (úpadca), je účastníkom konania úpadca a jeho dlžník, proti ktorému návrh smeruje. Správca konkurznej podstaty, ktorý podáva takýto návrh v mene úpadcu, nie je sám účastníkom konania. V tejto súvislosti ústavný súd nemôže vysloviť porušenie práv správcu konkurznej podstaty, pretože napadnutým rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k zásahu do jeho práv, nakoľko správca konkurznej podstaty nebol účastníkom konania ale jeho zástupcom a napadnuté rozhodnutie sa týka úpadcu a nie jeho zástupcu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je správkyňou konkurznej podstaty úpadcu. Konkurzné konanie úpadcu je vedené na Okresnom súde Nitra. Sťažovateľka v mene úpadcu doručila Okresnému súdu Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“) návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa domáhala zriadenia záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve dlžníka úpadcu. Súd prvej inštancie návrhu úpadcu vyhovel a nariadil zabezpečovacie opatrenie spočívajúce v zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v návrhu. Dlžník úpadcu podal proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo zriadené záložné právo, odvolanie. Krajský súd o odvolaní dlžníka úpadcu a návrhu úpadcu rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
z odôvodnenia	Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky a k nej pripojenej prílohy – napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podala sťažovateľka v mene úpadcu po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu, resp. bolo minimálne sporné to, kto návrh podáva, keďže sťažovateľka ako správkyňa za navrhovateľa označila úpadcu. Vychádzajúc z uvedeného a z označenia záhlavia napadnutého uznesenia, ústavný súd za absencie iných dôkazov konštatuje, že účastníkom konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol úpadca, a nie sťažovateľka. Napokon to bol aj dôvod, prečo krajský súd zrušil súdom prvej inštancie nariadené zabezpečovacie opatrenie. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že krajský súd mal postupovať v zmysle § 129 ods. 1 CSP, ústavný súd konštatuje, že odvolací súd nemohol naprávať procesné pochybenia v postupe súdu prvej inštancie z dôvodu inštančnej nepríslušnosti, v opačnom prípade by odňal možnosť konať stranám konania, preto správne postupoval, keď aplikoval § 380 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti je potrebné tiež dodať, že procesnú vadu spočívajúcu v neurčitosti, kto je navrhovateľom v predmetnom konaní, nebolo potrebné namietat', preto výhrady sťažovateľky, že súd prihliadal aj na vadu, ktorú nikto nenamietal, sú neopodstatnené. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietat' porušenie svojich základných práv, pričom v spojení s konaním pred všeobecným súdom to prichádza do úvahy len vtedy, ak je účastníkom súdneho konania, v ktorom namieta porušenie svojich základných práv (m. m. II. ÚS 3/05). Na základe už uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľka (správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) ústavnému súdu nepreukázala, že by bola podala

	<p>návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sama, vo svojom mene, tak, ako to predpokladá § 47 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Naopak, z predloženej kópie napadnutého uznesenia vyplýva opak, teda, že ju podala v mene úpadcu, preto je možné konštatovať, že účinky napadnutého uznesenia krajského súdu nemajú na sťažovateľku dopad, v dôsledku čoho pôsobí sťažnosť ako celok vrátane jej petítu zmätočne.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, náležite odôvodnil, pričom ústavný súd nepovažoval interpretáciu a aplikáciu na vec vzťahujúcich sa noriem procesného práva vzhľadom na rozhodné skutočnosti za arbitrárnu alebo zjavne neodôvodnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu opatrenie-zabezpečovacie</p> <p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-správca konkurznej podstaty</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>účastník konania-označenie</p>

spisová značka	II. ÚS 356/2019
populárny názov	Príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie sporu
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	28.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	Ústavný súd v zhode s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uvádza, že spor o vydanie hodnoty know-how titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to vo výške rovnajúcej sa znaleckej hodnote know-how, stanovenej znalcom, je pre účely posúdenia príslušnosti súdu na konanie bežným obchodnoprávnym sporom. Tento spor sa neposudzuje podľa ustanovení o kauzálnej príslušnosti súdov, ale na konanie a rozhodnutie vo veci je príslušný všeobecný súd žalovaného.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Bratislava V vydal platobný rozkaz, ktorým uložil sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej povinnosť zaplatiť protistrane peňažnú sumu s príslušenstvom z titulu licenčného poplatku za užívanie know-how týkajúceho sa databázy. Sťažovateľka podala proti platobnému rozkazu odpor, v ktorom okrem iného namietala nedostatok kauzálnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava V, pretože podľa jej názoru ide o spor súvisiaci s priemyselným vlastníctvom a v tom prípade by bol kauzálne príslušný vec prerokovať Okresný súd Banská Bystrica, resp. by mohlo ísť o autorskoprávny spor a v tom prípade by bol kauzálne príslušný Okresný súd Bratislava I. Okresný súd Bratislava V platobný rozkaz zrušil a vec postúpil Okresnému súdu Banská Bystrica z dôvodu, že

	dospel k záveru, že ide o spor z priemyselného vlastníctva. Okresný súd Banská Bystrica s postúpením veci nesúhlasil, preto ju predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o nesúhlase s postúpením s odôvodnením, že ide o spor súvisiaci s know-how týkajúcim sa databázy, teda nepatrí do priemyselného vlastníctva. Okresný súd Banská Bystrica v predložení veci vyslovil názor, že by mohlo ísť buď o spor súvisiaci s autorským právom, resp. klasický obchodnoprávny spor. Najvyšší súd rozhodol, že na prejednanie a rozhodnutie sporu je príslušný Okresný súd Bratislava V podľa ustanovení o všeobecnej miestnej príslušnosti.
z odôvodnenia	<p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy došlo v súvislosti s porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, pretože najvyšší súd sa natoľko odklonil od jeho ustanovení o kauzálnej príslušnosti, že zásadne poprel ich účel a význam.</p> <p>Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím rozhodol, že v prejednávanej veci nejde o spor z priemyselného vlastníctva, ale o bežný obchodno-právny spor. Vychádzajúc z obsahu žaloby aj najvyšší súd má za to, že v posudzovanom spore o príslušnosť, ide o spor o vydanie hodnoty know-how titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to vo výške rovnajúcej sa znaleckej hodnote know-how, stanovenej znalcom. Preto na konanie a rozhodnutie sporu je miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, t.j. súd v ktorého obvode má právnická osoba adresu sídla.</p> <p>Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo dospel k záveru, že v posudzovanom prípade ide o klasický obchodnoprávny spor, a nie o spor z priemyselného vlastníctva, a teda rozhodol, že príslušným na prejednanie veci je Okresný súd Bratislava V. Je pravdou, že najvyšší súd sa nezaoberal v odôvodnení napadnutého uznesenia otázkou autorskoprávneho charakteru sporu, avšak ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že táto otázka nebola medzi súdmi sporná, pretože Okresný súd Bratislava V namietal, že ide o spor z priemyselného vlastníctva, a teda je kauzálne príslušný Okresný súd Banská Bystrica, a Okresný súd Banská Bystrica zastával názor, že o takýto spor v posudzovanom prípade nejde, preto s postúpením nesúhlasil a v odôvodnení predloženia uviedol len svoj názor, že môže ísť o autorskoprávny spor, resp. klasický obchodnoprávny spor.</p> <p>Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	príslušnosť-kauzálna príslušnosť-miestna

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.